

מסירות נפש למען כבוד עם ישראל

1. מס' סנהדרין (נח, ע"ב): "אמר רבי חנינא: נכרי שהכח את ישראל - חייב מיתה, שנאמר ויפן כה וכיה וירא כי אין איש [וירך את המצרי] וגורו. ואמר רבי חנינא: הসוטר לוועו של ישראל סוטר לוועו של שכינה - שנאמר מוקש אדם יען קדש".
2. ר"ן (בחידושיו שם): "כחותי שהכח את ישראל חייב מיתה. משמע דמדין גול מיתתנן לה דמה לי חבל בגופי מה לי חבל במוינו. ולפ"ז ל"ש כותי ול"ש ישראל שוין בדבר. ועוד דמהיכא ילפינן לה מהמצרי שהכח את איש עברי שניהם היו ב"ג. ולי לא משמע הכל דודוקא ישראל דआ"ג דעתך לא קבלו התורה כבר הי להם מצות יתרות על בני נח וכדכתיבנה לעיל ועוד דא"כ למה מנו בכלל הד' מצות שפיקת דמים והוא הריגה לחשו מכה חבריו אלא ודאי דודוקא מכח ישראל חייב מיתה ממש כמו שהרגו מרעה".
3. בראשית (لد, כה, -לא): "וניהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני בני יעקב שםעון ולאוי אחוי דינה איש מרבו ניבאו על העיר בפטח ונירגו כל זכר: ואות חמור ואות שכם בנו הרגו לפיקוב ויקחו את דינה מבית שכם וניצאו: בני יעקב באו על הפללים ניבאו העיר אשר טפאו אוחותם: את צאנם ואת בקளם ואת חמוץיהם ואת אשר בעיד ואות אשר בשדה לקחו: ואות כל חילם ואת כל טעם ואת נשיהם שבו ניבאו ואות כל אשר בቤת: נ"אמיר יעקב אל שםעון ולאו עכרתם אחוי לשבאישני בישב הארץ בכנעני ובפרוזי נאני מתי מסטר ונאספו עלי והפוני ונשמדתי אני יביתי: נ"אמירו הקוזנה יעשה את אחומנו".
4. שופטים (טו, כג-ל): "וְסִרְגֵּי פָּלָשִׁתִים גָּאַסְפּוּ לְזֹבֶחַ זָבַח גָּדוֹל לְגָגָן אֱלֹהִים וְלְשָׂמֵחַ נִיאָמְרוּ נְמֻנָּן אֱלֹהִינוּ בְּיַדְנוּ אֶת שָׁמְשׁוֹן אוּבִינָנוּ: נִירָאו אֶתֵּן הָעָם נִיהָלְלוּ אֶת אֱלֹהִים כִּי אָמָרָנוּ נְמֻנָּן אֱלֹהִינוּ בְּיַדְנוּ אֶת אוּבִינָנוּ וְאֶת מִחְרִיב אֶרְצָנוּ וְאֶשְׁר הַרְבָּה אֶת חָלְלָנוּ: נִיהָי כִּי טוֹב בְּטוֹב לְבָם נִיאָמְרוּ קְרָאוּ לְשָׁמְשׁוֹן וַיְשַׁחַק לְנוּ נִירָאו לְשָׁמְשׁוֹן מִבֵּית האסירים הַאֲסֹרִים נִיצַּחַק לְפָנָיהם נִיעַמְדוּ אֶתֵּן הַגָּעֵר הַמִּזְקִין בְּיַדְנוּ הַנִּיחָה אֶתֵּן וְהַמְשִׁנִּי אֶת הַעֲמָדִים אֲשֶׁר הַבִּתְהָרָה נִכְוֹן עֲלֵיכֶם וְאַשְׁעֵן עַלְיכֶם: וַהֲבֵית מֶלֶא הַאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְשָׁמָה כָּל סְרִינִי פָּלָשִׁתִים וְעַל הַגְּגָה כְּשַׁלְשֵׁת אַלְפִּים אִישׁ וְאִשָּׁה הַרְאִים בְּשַׁחַק שָׁמְשׁוֹן: נִירָאו שָׁמְשׁוֹן אֶל יְקָנָק נִיאָמְרָ אֶדְעִי יְקָנָק זְכָרַנִּי נָא וְמִזְקָנִי נָא אָנָ הַפְּעָם הַזָּה הָאֱלֹהִים וְאַנְקָמָה נְקָם אֶחָת מִשְׁתִּי עַיִן מִפְּלָשִׁתִים: נִילְפָת שָׁמְשׁוֹן אֶת שְׁנִי זְכָרַנִּי טְפַנָּן אֲשֶׁר הַבִּתְהָרָה נִכְוֹן עֲלֵיכֶם נִישְׁמַן עֲלֵיכֶם אַחֲד בִּימָינוּ וְאַחֲר בְּשַׁמְאָלוּ: נִיאָמְרָ שָׁמְשׁוֹן פָּמוֹת נְפָשִׁי עַם פָּלָשִׁתִים נִיט בְּכָתֵחַ נִיפְלֵה הַבִּתְהָרָה עַל הַסְּקָנִים וְעַל כָּל הָעַם אֲשֶׁר בָּו וְנִיהָי הַמְתִים אֲשֶׁר הַמִּתְהָרָה בְּמוֹתוֹ נִפְיָם מְאַשֵּׁר הַמִּתְהָרָה בְּמַפְּיו".
5. שמואל א (לא, ג-ד): "וְתַכְפֵּר הַמִּלְחָמָה אֶל שָׁאוֹל וְיִמְצָא הַמּוֹרִים אָנָשִׁים בַּקְשָׁת נִיחָל מִאַד מִהְמֹורִים: נִיאָמְרָ שָׁאוֹל לְנִשְׁאָכְלֵי שָׁלֹף תְּרֵבָן וְדַקְרֵבָן בָּה פָּן יְבֹאוּ הַעֲרָלִים הָאֶלָּה וְדַקְרֵבָן וְהַתְּעַלְלֵו בָּי וְלֹא אֲכָה נְשָׁא כְּלֵיו כִּי יְרָא מִאַד נִיקָח שָׁאוֹל אֶת הַחֲנָב נִיפְלֵעַלְיכָה".
6. בראשית רביה (لد, יג): "כל רמש אשר הוא חי, אךبشر בנפשו דמו, ר' יוסי בר איבו בשם ר' יוחנן אדם הראשון שלא הותר לבשר תאורה לא הוזהר עלابر מן החיה אבל בני נח שהותרו לבשר תאורה הוזהרו עלابر מן החיה, אך להביא את החונק עצמו, יכול לשאול, ת"ל אך, יכול כחנינה מישאל וועוריה ת"ל אך".

7. ים של שלמה (בבא קמא ח, נט): "ווגם אפשר ממש כבוד מלך משוחה ה'. שאין ראוי שימוש בידי הערלים, ויעשו בו מיתה עינוי ובזין, והוא חילול ה' בדת אמונהנו".

8. שמו אל א (לא, יא-יג): "נִשְׁמַע אֶלְיוֹ יָשֵׁב יְבִישׁ גָּלְעָד אֲתִ אֲשֶׁר עָשָׂו פְּלִשְׁתִּים לְשָׁאָל: נִקְרָמוּ כָּל אִישׁ חִילְנִיכְבוּ כָּל הַלִּילָה נִקְרָחוּ אֶת גָּנוּת שָׁאָל וְאֶת גָּנוּת בְּנֵי מְחֻמָּת בֵּית שֶׁן נִיבָּאוּ יְבִשָּׁה נִשְׁרָפוּ אֲתָם שָׁם: נִקְרָחוּ אֶת עַצְמַתְיכֶם נִקְרָבוּ מִתְחַת הַאֲשָׁל בְּיַבְשָׁה נִיצְמָוּ שְׁבָעַת יָמִים".

9. אסתור רבה (ו, ח): "מה אמר להם מרדכי למי שאומר לו מדוע אתה עובר את מצות המלך, ר' לוי אמר אמר להם מרדכי משה רבינו הזהיר לנו בתורה (דברים כ"ז) אරוד האיש אשר יעשה פסל ומסכה, ורשע זה עושה עצמו עבודה כוכבים, וישעיו הנביא הזהירנו (ישעה ב') חידלו לכם מן adam אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא, ולא עוד אלא שאני איסגנטירין של הקדוש ברוך הוא שכל השבטים נולדו בחוץ הארץ זוקני נולד בארץ ישראל, אמרון ליה ונימר ליה, מיד ויגידו להמן וגוי אמר לנו המן, אמרון ליה זקנו הלא השתחווה זוקני, הדא ה"ד (בראשית לג) ותגשן השפטות וגוי ואחר נשג יוסף ורחל וишתחוו, היתיב ועדין לא נולד בנימין, אמרין ליה הה"ד ויגידו להמן".

10. מדרש פנים אחרים (נוסחא ב, פרשה ג): "עבדי המלך"- אלו הדיינים... אמרו לו הו יודע שאתה מפילנו בחרב".

11. שווית שבות יעקב (חלק ג, סימן י): "נשאלתי... על דבר כתבי קודש הקרוועים והבלואים /והבלואים/ שמתרכבים בכל שנה ושנה כשמנקין הכתמים לימי הפשת ואין עליות ב"הכ מספיק להכilm גם יש לחוש לסכנות שריפה שהוא סכנה גדולה בזמניהם הלו בכאן נתנו הכתבי קודש לפנין איזה שניים תוך חביתות גדולות והעמידו החניתות בבית הקברות ונגנבו כולם או רוכם ע"י עכו"ם ובאו לידי בזין גדול עד שהיו מנקחים בהם אם מותר לשופם או לא: תשובה... ונהגו כן ע"פ הוראת גדולי בעלי הוראה שראו ג"כ שא"א לעשות תקנה דגנזה שלא יבוא לידי בזין יותר למקום הטנופת ע"כ התירו לשופם. וגדולה מזו מצינו שהתרו לאבד את עצמו לדעת בכח"ג כדכתיב בשם אל ל"א ויאמר שאל לנושא כליו שלף חריך ודקרני בה פן יבואו הערלים האלה ודקרני והתעללו بي ע"כ הרי אף דמאבד עצמו לדעת הוא מן העבירות החמורות דאין להם חלק לעה"ב ואין מספידין עליהם אף"ה התירוafi על הספק כמשמעות לשון המקרא פן יבואו הערלים וגוי והתעללו بي וכן הסכמה כל הפסיקים כמבואר ב"יד סי' שם"ה ולא חיישי לחוי שעה...".